

„[...] ezeknek az új angyaloknak nemcsak szárnyuk nincsen, de nincs üzenetük sem, semmi, csak ott vannak közöttünk, egyszerű utcai ruhában, felismerhetetlenül, ha úgy akarják, aztán ha meg másképp, akkor kiválasztanak minket, odalépnek hozzánk, és akkor egy pillanat alatt lehull szemünkről a hályog, a szívünkről a lepedék, vagyis a találkozás létrejön, mi döbbenet, hogy jó, egy angyal, ők meg szemben velünk, csak hát ... nem adnak át semmit, nincs semmiféle hullámmzó mondat körülöttük, nincs fény, mellyel a fülünkbe suddognának, ugyanis nem szólnak egy árva szót sem, mintha megnémultak volna, csak állnak és néznek ránk, a tekintetünket keresik, és kérlelés van ebben a keresésben, hogy nézzünk a szemükbe, és adjunk nekik

mi

át egy üzenetet, csak sajnos nekünk semmink nincsen, mert csak azt tudnánk mondani válaszként a kérlelő tekintetre, ami régen volt válasz, mikor még volt kérdés, de most se kérdés, se válasz, hát, miféle találkozás ez, hát, miféle égi és földi jelenet, csak állnak előttünk, néznek, mi is csak állunk és nézünk, és ha ők értenek is valamit ebből az egészből, mi biztosan nem értjük, miről van szó, néma a süketnek, süket a némának, hogy lesz ebből beszélgetés, hogy lesz ebből megértés, nem beszélve az isteni jelentőségről, amikor egyszer csak hirtelen felrémlik minden magányos, fáradt, szomorú érzékenyben, történetesen most – ha szabad magamat közérjük sorolni – bennem, [...] hogy ezek az új angyalok végtelen némaságukban már talán nem is angyalok, hanem áldozatok, áldozatok a szó eredeti, szakrális értelmében [...]"

Részlet Krasznahorkai László beszédéből az irodalmi Nobel-díj átadásán
Stockholm, 2025. december 7.